

"মৰমৰ সন্তানসকল – ভৱিষ্যতে উচ্চ ঘৰত (কুলত) অহাৰ আধাৰ হ'ল পঢ়া, এই পঢ়াৰ দ্বাৰাই তোমালোক বেগৰ (ভিকহৰ) পৰা প্ৰিষ্ট (ৰাজকুমাৰ) হ'ব পাৰা"

প্ৰশ্ন: গ'ল্ডেন স্পৰ্ন ইন মাউথ (মুখত সোণৰ চামুচ) দুই প্ৰকাৰে প্ৰাপ্ত হ'ব পাৰে, কেনেকৈ?

উত্তৰ: এটা হ'ল ভক্তিত দান-পুণ্য কৰিলে, দ্বিতীয়তে জ্ঞানত পঢ়াৰ দ্বাৰা। ভক্তিত দান-পুণ্য কৰিলে তেতিয়া ৰজা বা চহকীৰ ঘৰত জন্ম লয় কিন্তু সেয়া হৈ গ'ল হদৰ (সীমিত)। তোমালোকে জ্ঞানত পঢ়াৰ দ্বাৰা "গ'ল্ডেন স্পৰ্ন ইন মাউথ" (মুখত সোণৰ চামুচ অৰ্থাৎ জন্মৰে পৰা সমৃদ্ধিশালী অৱস্থা) পোৱা। এয়া হ'ল বেহদৰ (অসীমৰ) কথা। ভক্তিত পঢ়াৰ দ্বাৰা ৰাজত্ব পোৱা নাযায়। ইয়াত যিয়ে যিমান ভালকৈ পঢ়ে, সিমান উচ্চ পদ পায়।

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলক আত্মিক পিতাই বহি বুজায়, ইয়াক কোৱা হয় আত্মিক জ্ঞান। পিতা আহি ভাৰতবাসী সন্তানসকলক বুজায়, নিজক আত্মা বুলি বুজা আৰু পিতাক স্মৰণ কৰা, এয়া পিতাই বিশেষ আশুতা দিছে গতিকে সেয়া মানিব লাগে নহয় জানো। উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাৰ শ্ৰীমত প্ৰসিদ্ধ হয়। এইটোও তোমালোক সন্তানসকলৰ জ্ঞান আছে যে কেৱল শিৱবাক্যহে 'শ্ৰী শ্ৰী' বুলি ক'ব পাৰি। তেৱেঁই 'শ্ৰী শ্ৰী' কৰি গঢ়ি তোলে, 'শ্ৰী' মানে শ্ৰেষ্ঠ। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জানিছা যে এওঁলোকক (লক্ষ্মী-নাৰায়ণক) পিতাই এনেকৈ গঢ়ি তুলিলে। আমি এতিয়া নতুন সৃষ্টিৰ কাৰণে পঢ়ি আছোঁ। নতুন সৃষ্টিৰ নামেই হ'ল স্বৰ্গ, অমৰপুৰী। মহিমাৰ কাৰণে নাম বহুত আছে। এনেকৈ কয়ো যে স্বৰ্গ আৰু নৰক। অমুক স্বৰ্গবাসী হ'ল তেন্তে নৰকবাসী আছিল নহয় জানো। কিন্তু মনুষ্যৰ ইমান বোধ শক্তি নাই, স্বৰ্গ-নৰক, নতুন সৃষ্টি-পুৰণি সৃষ্টি কাক কোৱা হয়, একোৱে নাজানে। বাহিৰৰ জাকজমকতা কিমান। তোমালোক সন্তানসকলৰ ভিতৰতো কমসংখ্যক আছে যিসকলে বুজি পায় যে যথাযথ আমাক পিতাই পঢ়ায়। আমি এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'বলৈ আহিছোঁ। আমি বেগৰৰ (ভিকহৰ) পৰা প্ৰিষ্ট (ৰাজকুমাৰ) হ'মগৈ। পোন প্ৰথমে আমি গৈ ৰাজকুমাৰ হ'মগৈ। এয়া হৈছে পঢ়া, যেনেকৈ ইঞ্জিনিয়াৰিং, বেৰিষ্টাৰী আদি পঢ়িলে তেতিয়া বুদ্ধিত থাকে যে আমি ঘৰ সাজিমগৈ আকৌ এইটো কৰিম..... প্ৰত্যেকৰে নিজৰ কৰ্তব্য স্মৃতিলৈ আহে। তোমালোক সন্তানসকলে এই পঢ়াৰ দ্বাৰা গৈ অতি উচ্চ ঘৰত জন্ম ল'ব লাগিব। যিয়ে যিমান বেছি পঢ়িব সিমান বেছি উচ্চ ঘৰত জন্ম ল'ব। ৰজাৰ ঘৰত জন্ম লৈ আকৌ ৰাজ্য চলাব লাগিব। গোৱাও হয় "গ'ল্ডেন স্পৰ্ন ইন মাউথ"। প্ৰথমতে, জ্ঞানৰ দ্বাৰা এই "গ'ল্ডেন স্পৰ্ন ইন মাউথ" পাব পৰা যায়, দ্বিতীয়তে, যদি দান-পুণ্য ভালদৰে (বিধিপূৰ্বক) কৰে তেতিয়াও ৰজাৰ ঘৰত জন্ম পাব। সেয়া হৈ গ'ল হদৰ (সীমিত)। এয়া হ'ল বেহদৰ (অসীমৰ)। প্ৰতিটো কথা ভালদৰে বুজা। কিবা যদি বুজি নোপোৱা তেন্তে সুধিব পাৰা। নোট কৰা (টুকি ৰাখা) যে এইটো এইটো কথা বাবাক সুধিব লাগিব। মুখ্য হৈছেই পিতাক স্মৰণ কৰাৰ কথা। বাকী কিবা সংশয় আদি থাকিলে তেতিয়া সেয়া ঠিক কৰি দিব। এইটোও সন্তানসকলে জানে যে যিমান ভক্তি মাৰ্গত দান-পুণ্য কৰে তেতিয়া চহকীৰ ঘৰত জন্ম লয়। যিয়ে কোনো বেয়া কৰ্ম কৰে তেতিয়া আকৌ এনেকুৱা জন্ম পায়, বাবাৰ ওচৰলৈ আহে। কাৰোবাৰতো এনেকুৱা কৰ্মবন্ধন আছে যে কথাই নুসুধিবা। এয়া সকলো হৈছে পাষ্টৰ (অতীতৰ) কৰ্মবন্ধন। ৰজাসকলো কিছুমান এনেকুৱা হয়, কৰ্মবন্ধন বৰ কাঢ়া হয়। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰতো কোনো বন্ধন নাই। তাত হয়েই যোগবলৰ ৰচনা। যিহেতু যোগবলৰ দ্বাৰা আমি বিশ্বৰ বাদস্বাহী (সাম্ৰাজ্য) ল'ব পাৰোঁ তেন্তে সন্তান জন্ম হ'ব নোৱাৰিব জানো! প্ৰথমেই সাফাংকাৰ হৈ যায়। তাততো এইটো কমন (সাধাৰণ) কথা। আনন্দত বাদ্যযন্ত্ৰ বাজি থাকে। বৃদ্ধৰ পৰা শিশু হৈ যায়। মহাত্মাতকৈও শিশুক বেছি মান দিয়া হয় কাৰণ সেই মহাত্মাতো তথাপি গোটেই জীৱন অতিক্ৰম কৰি ডাঙৰ হৈছে। বিকাৰক জানে। সৰু ল'ৰা-ছোৱালীয়ে নাজানে সেইকাৰণে মহাত্মাতকৈও উচ্চ বুলি কোৱা হয়। তাততো সকলো মহাত্মা হয়। কৃষ্ণকো মহাত্মা বুলি কয়। সেয়া হ'ল সঁচা মহাত্মা। সত্যযুগতহে মহান আত্মাসকল থাকে। তেওঁলোকৰ নিচিনা ইয়াত কোনো হ'ব নোৱাৰে।

তোমালোক সন্তানসকলৰ অন্তৰ বহুত আনন্দিত হ'ব লাগে। এতিয়া আমি নতুন সৃষ্টিত জন্ম ল'মগৈ। এই পুৰণি সৃষ্টিৰ এতিয়া অন্ত হ'ব। ঘৰ পুৰণা হ'লে নতুন ঘৰৰ আনন্দ নাথাকে জানো। কিমান ভাল ভাল মাৰ্বল আদিৰ ঘৰ সাজে। জৈনসকলৰ ওচৰত পইচা বহুত থাকে, তেওঁলোকে নিজকে উচ্চ কুলৰ বুলি ভাবে। বাস্তৱত ইয়াত কোনো উচ্চ কুলতো নাই। উচ্চ কুলত বিবাহৰ কাৰণে ঘৰ বিচাৰি ফুৰে। তাত কুল আদিৰ কথা নাথাকে। তাততো এটাই দেৱতাসকলৰ কুল

থাকে, আন একো নাথাকে। ইয়াৰ কাৰণে তোমালোকে সংগমত অভ্যাস কৰা যে আমি এজন পিতাৰ সন্তান সকলো আত্মা হওঁ। প্ৰথমে হ'ল আত্মা, পাচত শৰীৰ। জগতত সকলো দেহ-অভিমানী হৈ থাকে। তোমালোক এতিয়া দেহী-অভিমানী হ'ব লাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি নিজৰ অৱস্থা শক্তিশালী কৰি তুলিব লাগে। বাবাৰ কিমান সন্তান আছে, কিমান ডাঙৰ গৃহস্থী, কিমান চিন্তা থাকে চাগৈ। এৱোঁ (ব্ৰহ্মাইও) পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। মই কোনো সন্তানসী নহওঁ। পিতা এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছে। ব্ৰহ্মা-বিশ্ব-শঙ্কৰৰ চিত্ৰও আছে নহয়। ব্ৰহ্মা হ'ল সকলোতকৈ উচ্চ। তেন্তে তেওঁক এৰি পিতা কাৰ শৰীৰত আহিব। ব্ৰহ্মা কোনো নতুনকৈ জন্ম নহয়। দেখিবলৈ পোৱা নহয় - এওঁক কেনেকৈ এড'ষ্ট কৰোঁ (তুলি লওঁ)। তোমালোক কেনেকৈ ব্ৰাহ্মণ হোৱা। এই কথাবোৰ তোমালোকেহে জানা আনে কি জানিব। এনেকৈ কয় - এওঁতো সোণাৰী আছিল, এওঁক তোমালোকে ব্ৰহ্মা বুলি কোৱা! তেওঁলোকে কি জানে ইমানবোৰ ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী কেনেকৈ জন্ম হ'ব। এটা এটা কথাত কিমান বুজাবলগীয়া হয়। এইবোৰ অতি গুঢ় কথা হয় নহয় জানো। এই ব্ৰহ্মা (সাকাৰ লোকৰ) হৈছে ব্যক্ত, তেওঁ (সূক্ষ্ম লোকৰ) অব্যক্ত। এওঁ পবিত্ৰ হৈ পুনৰ অব্যক্ত হৈ যায়। এওঁ কয় - মই এই সময়ত পবিত্ৰ নহয়। এনেকুৱা (লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ নিচিনা) পবিত্ৰ হৈ আছোঁ। প্ৰজাপিতাতো ইয়াত থাকিব লাগে নহয় জানো। নহ'লে ক'ৰ পৰা আহিল। পিতাই নিজেই বুজায় - মই পতিত শৰীৰত আছোঁ, নিশ্চয় এওঁকেই প্ৰজাপিতা বুলি ক'ব। সূক্ষ্মলোকত নকয়। তাত প্ৰজাই কি কৰিব। এওঁ ইণ্ডিপেণ্ডেণ্ট (স্বতন্ত্ৰভাৱে) পবিত্ৰ হৈ যায়। যেনেকৈ এৱোঁ পুৰুষাৰ্থ কৰে তেনেকৈ তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি ইণ্ডিপেণ্ডেণ্ট পবিত্ৰ হৈ যোৱা। বিশ্বৰ মালিক হোৱা নহয় জানো। স্বৰ্গ বেলেগ, নৰক বেলেগ। এতিয়াতো কিমান থও থও হৈ গ'ল। 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বৰ কথা যেতিয়া এওঁলোকৰ (লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ) ৰাজ্য আছিল। তেওঁলোকে আকৌ লাখ লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। এই কথাবোৰ বুজিবও সেইসকলে যিসকলে কল্পৰ পূৰ্বে বুজিছিল। তোমালোকে দেখিবলৈ পোৱা ইয়াত মুছলমান, পাৰ্চী আদি সকলো আহে। নিজে মুছলমান আকৌ হিন্দুসকলক স্তান দি আছে। ৰাণ্ডাৰ (আচৰিত) নহয়নে। ধৰি লোৱা কোনোবা শিখ ধৰ্মৰ হয়, তেৱোঁ বহি ৰাজযোগ শিকায়। যিসকল কনভাৰ্ট (ধৰ্মান্তৰিত) হৈ গৈছে তেওঁলোক আকৌ ট্ৰান্সফাৰ (স্থানান্তৰ) হৈ দেৱতা কুলত আহি যাব। চেপলিং (কলম)লাগে। তোমালোকৰ ওচৰলৈ খ্ৰীষ্টান, পাৰ্চীও আহে, বৌদ্ধসকলো আহিব। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যেতিয়া সময় সমীপত আহিব তেতিয়া চাৰিওফালৰ পৰা আমাৰ নাম প্ৰচাৰিত হৈ যাব। তোমালোকে এটা ভাষণ দিলেই অনেক তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহি যাব। সকলোৰে স্মৃতি উদয় হৈ যাব যে আমাৰ আচল ধৰ্ম এইটো। যিসকল আমাৰ ধৰ্মৰ হ'ব তেওঁলোক সকলো নিশ্চয় আহিব নহয় জানো। লাখ লাখ বছৰৰ কথা নহয়। পিতাই বহি বুজায় - তোমালোক কালি দেৱতা আছিল, এতিয়া পুনৰ দেৱতা হ'বৰ কাৰণে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছা।

তোমালোক প্ৰকৃত পাণ্ডৱ হোৱা, পাণ্ডৱ অৰ্থাৎ পাণ্ডা। তেওঁলোক হৈছে পাৰ্থিৱ (শাৰীৰিক) পাণ্ডা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকল হ'লা আত্মিক পাণ্ডা। তোমালোকে এতিয়া বেহদৰ পিতাৰ পৰা পঢ়ি আছা। এইটো নিচা তোমালোকৰ বহুত থাকিব লাগে। আমি পিতাৰ ওচৰলৈ যাওঁ, যাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হয়। তেওঁ আমাৰ পিতা শিক্ষকো হয়, ইয়াত পঢ়িবৰ কাৰণে কোনো টেবুল চকী আদিৰ প্ৰয়োজন নাই। এয়া তোমালোকে যি লিখা সেয়াও নিজৰ পুৰুষাৰ্থৰ কাৰণে। বাস্তৱত এয়া বুজিবলগীয়া কথা। শিৱবাবাই তোমালোকলৈ পত্ৰ লিখিবলৈ এই পেঞ্চিল আদি লয়, সন্তানসকলে বুজিব এই ৰঙা আখৰবোৰ শিৱবাবাই আমলৈ লিখিছে। পিতাই লিখে - আত্মিক সন্তানসকল। সন্তানসকলেও বুজি পায় যে তেওঁ আত্মিক বাবা। তেওঁ অতি উচ্চতকৈও উচ্চ, তেওঁৰ মতত চলিব লাগে। পিতাই কয় - কাম মহাশত্ৰু হয়। ই আদি-মধ্য-অন্ত দুখ দিওঁতা হয়। সেই ভূতৰ বশৱৰ্তী নহ'বা। পবিত্ৰ হোৱা। আহানো কৰে হে পতিত-পাৱন। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া বহুত শক্তি পোৱা, ৰাজত্ব কৰিবৰ কাৰণে। যাক কোনেও জয় কৰিব নোৱাৰে। তোমালোক কিমান সুখী হৈ যোৱা। গতিকে এই পঢ়াৰ প্ৰতি কিমান এটেনশ্বন (মনোযোগ) দিব লাগে। আমি বাদশ্বাহী প্ৰাপ্ত কৰোঁ। তোমালোকে জানা যে আমি কিহৰ পৰা কি হৈ আছোঁ। ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী) হয় নহয় জানো। মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ, ৰজাৰো ৰজা কৰি গঢ়ি তোলাঁ। ভগৱান কাক কোৱা হয়, এয়াও কোনেও নাজানে। আত্মাই মিনতি কৰে - অ' বাবা! গতিকে এইটো জানিব নালাগে জানো যে তেওঁ কেতিয়া আৰু কেনেকৈ আহিব? মনুষ্যযেতো ড্ৰামাৰ আদি-মধ্য-অন্ত, ডিউৰেশ্বন (সময়সীমা) আদিক জানিব নহয় জানো। জানিলে তোমালোক দেৱতা হৈ যোৱা। স্তান হৈছেই সংগতিৰ কাৰণে। এয়া হৈছে কলিযুগৰ অন্তৰ সময়। সকলো দুৰ্গতিত আছে। সত্যযুগত সংগতি হয়। এতিয়া তোমালোকে জানা যে সকলোৰে সংগতি কৰিবলৈ বাবা আহিছে। সকলোকে জগাবলৈ আহিছে। কোনো কবৰতো নহয়। কিন্তু ঘোৰ অন্ধকাৰত পৰি আছে, তেওঁলোকক জগাবলৈ আহে। যিসকল সন্তান ঘোৰ নিদ্ৰাৰ পৰা জাগি উঠে তেওঁলোক ভিতৰি বহুত আনন্দিত হয়, আমি শিৱবাবাৰ সন্তান হওঁ, কোনো ধৰণৰ চিন্তা নাই। পিতাই আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি গঢ়ি তোলে। কন্দাৰ নাম নাই। এইখন হৈছে কন্দাৰ জগত। সেইখন হৈছে হৰ্ষিত হৈ থকা জগত। তেওঁলোকৰ চিত্ৰ চোৱা কেনেকুৱা শোভনীয় হৰ্ষিতমুখৰ তৈয়াৰ কৰে। সেই ফিচাৰ্চ (চেহেৰাতো) ইয়াত তৈয়াৰ কৰিব নোৱাৰে। বুদ্ধিৰে বুজি পায় এওঁলোকৰ দৰে ফিচাৰ্চ দেখিবলৈ পোৱা

যায়। তোমালোক মৰমৰ সন্তানসকলৰ এতিয়া স্মৃতি উদয় হৈছে যে ভৱিষ্যতে অমৰপুৰীৰ আমি প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ) হ'মগৈ। এই মৃত্যুলোকত, এই খেৰৰ জুমুঠি স্বৰূপ পৃথিৱীখনত জুই লাগিব। চিভিল ৱাৰ (গৃহযুদ্ধ)তো এজনে আনজনক কেনেকৈ মাৰে, কাক আমি মাৰো সেয়াও গম পোৱা নাযায়। হাহাকাৰৰ পাচত জয়জয়কাৰ হ'ব। তোমালোকৰ বিজয়, বাকী সকলো বিনাশ হৈ যাব। ৰুদ্ৰ মালাত গঁথা যোৱাৰ পাচত বিষ্ণুৰ মালাত গঁথা যাবগৈ। এতিয়া তোমালোকে নিজৰ ঘৰলৈ যোৱাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰা। ভক্তিৰ কিমান বিস্তাৰ। যিদৰে বৃষ্ণৰ অনেক পাত থাকে তেনেকৈ ভক্তিৰো বিস্তাৰ আছে। বীজ হৈছে জ্ঞান। বীজ কিমান সূক্ষ্ম হয়। বীজ হৈছে বাবা, এই বৃষ্ণৰ স্থাপনা, প্ৰতিপালন আৰু বিনাশ কেনেকৈ হয়, এয়া তোমালোকে জানা। এয়া ভেৰাইটি (বিভিন্ন) ধৰ্মৰ ওলোটো বৃষ্ণ। জগতত এজনেও নাজানে। এতিয়া সন্তানসকলে পিতাক স্মৰণ কৰাৰ বাবে বহুত পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে তেতিয়াহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। সেই গীতা শুনোৱাসকলেও কয় 'মনমনাভৱ'। সকলো দেহৰ ধৰ্ম ত্যাগ কৰি নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। মনুষ্যই জানো ইয়াৰ অৰ্থ বুজি পায়। সেয়া হৈছেই ভক্তি মার্গ। এয়া হৈছে জ্ঞান মার্গ। এয়া ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। চিন্তাৰ কোনো কথা নাই। যিজনে অলপো জ্ঞান শুনিলে তেন্তে প্ৰজাত আহি যাব। জ্ঞানৰ বিনাশ নহয়। বাকী যিয়ে যথার্থভাৱে জানি পুৰুষাৰ্থ কৰে তেওঁলোকেই উচ্চ পদ পায়। বুদ্ধিত এইটো জ্ঞান আছে নহয় জানো। আমি নতুন সৃষ্টিত প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ) হ'মগৈ। ষ্টুডেণ্টে (বিদ্যার্থীয়ে) পৰীক্ষাত পাছ কৰিলে (উত্তীৰ্ণ হ'লে) সিহঁত কিমান আনন্দিত হয়। তোমালোকৰতো হাজাৰ বাৰ বেছি অতীন্দ্ৰিয় সুখ হোৱা উচিত। আমি গোটেই বিশ্বৰ মালিক হওঁগৈ। কোনো কথাত কেতিয়াও বিতুষ্ট হ'ব নালাগে। ব্ৰাহ্মণীৰ লগত মিলিব নোৱাৰে, পিতাৰ প্ৰতি বিতুষ্ট হয়, হেৰ' তোমালোকে পিতাৰ সৈতে বুদ্ধিৰ যোগসূত্ৰ গঢ়ি তোলাচোন। তেওঁকতো প্ৰেমেৰে স্মৰণ কৰা। বাবা বচ আপোনাকে স্মৰণ কৰি কৰি আমি ঘৰলৈ আহি যাম। ভাল বাবু।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) কোনো কথাৰ চিন্তা কৰিব নালাগে, সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে। স্মৃতিত থাকিব লাগে যে আমি শিৱবাবাৰ সন্তান হওঁ, পিতা আহিছে আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ।

(2) নিজৰ অৱস্থা একে ৰসযুক্ত কৰি তুলিবৰ কাৰণে দেহী-অভিমানী হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এই পুৰণা ঘৰৰ পৰা মমত্ব আঁতৰাই দিব লাগে।

বৰদান: বন্ধনৰ পিঞ্জৰা ভাঙি জীৱনমুক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰোঁতা সঁচা ট্ৰাষ্টি (নিমিত্ত) হোৱা শৰীৰৰ বা সম্বন্ধৰ বন্ধনেই হৈছে পিঞ্জৰা। দ্বায়িত্ববোধো নিমিত্ত মাত্ৰহে পালন কৰিব লাগে, আসক্তিৰে নহয় তেতিয়া বন্ধন মুক্ত বুলি কোৱা হ'ব। যিয়ে ট্ৰাষ্টি হৈ চ'লে তেৱেঁই বন্ধন মুক্ত যদি অলপো 'মোৰ বোধ' আছে তেন্তে পিঞ্জৰাত আবদ্ধ হৈ আছে। এতিয়া পিঞ্জৰাৰ মইনাৰ পৰা ফৰিস্তা হৈ গ'লা সেইকাৰণে ক'তো অলপো যাতে বন্ধন নাথাকে। মনৰো যাতে বন্ধন নাথাকে। কি কৰোঁ, কেনেকৈ কৰোঁ, বিচাৰো পিছে নহয় - এয়াও মনৰ বন্ধন। যিহেতু জীৱন্তে মৰি গ'লা গতিকে সকলো প্ৰকাৰৰ বন্ধন সমাপ্ত, সদায় যাতে জীৱনমুক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ হৈ থাকে।

স্নোগান: সংকল্পবোৰক ৰাহি কৰা তেতিয়া সময়, বাণী সকলো স্বতঃ ৰাহি হৈ যাব।

!! ওঁ শান্তি !!